

Sygn. akt V CSK 659/17

POSTANOWIENIE

Dnia 24 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa [...] Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu
Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko M.K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 maja 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 17 sierpnia 2017 r., sygn. akt XIX Ga [...] /16,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wtedy może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), które sformułował jako pytania: „Czy nabywca wierzytelności od Banku - wierzytelność stwierdzona bankowym tytułem wykonawczym w świetle art. 509 § 2 k.c. w związku z art. 96-98 prawa bankowego i art. 299 k.s.h. dysponuje tytułem wykonawczym pozwalającym na stwierdzenie skuteczności egzekucji i tym samym domaganie się zapłaty wierzytelności od członka zarządu na podstawie art. 299 k.s.h.?” oraz „Czy nabywca wierzytelności powinien uzyskać nowy tytuł wykonawczy przeciwko spółce i dopiero na jego podstawie egzekwować roszczenie?” Skarżący powołał się również na oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Zgodnie z ustaloną linią orzecznictwa powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jako przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga wskazania problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNP 2003, nr 18, poz. 436). Skarżący powinien to zagadnienie sformułować oraz przedstawić

argumentację juretyczną uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których zagadnienie powstało. Zagadnienie to powinno być ponadto „istotne” z uwagi na wagę przedstawionego przez skarżącego problemu interpretacyjnego dla systemu prawa. Skoro jednak skarga kasacyjna wnoszona jest w konkretnej sprawie, to zarówno charakter zgłoszonego w niej roszczenia, jak i ustalony przez sądy meriti stan faktyczny, którym Sąd Najwyższy jest związany (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.), musi pozostawać w związku z przedstawionym przez skarżącego zagadnieniem prawnym i pozwalać na jego rozstrzygnięcie.

Problem, do rozstrzygnięcia którego dąży skarżący był już rozważany w wyroku z 25 maja 2016 r., V CSK 579/15 (OSNC-ZD 2017, nr 4, poz. 61), w motywach którego Sąd Najwyższy stwierdził, że „nabycie praw, których posiadanie przez poprzednika prawnego potwierdza tytuł egzekucyjny, może być wykazywane w innym postępowaniu sądowym wszelkimi dopuszczalnymi dowodami, jeżeli jest istotne dla rozstrzygnięcia sprawy będącej przedmiotem tego postępowania, a strona powołująca się na ich nabycie nie dysponuje tytułem egzekucyjnym z klauzulą nadaną na jej rzecz w trybie art. 788 § 1 k.p.c. W wyniku przelewu wierzytelności w stosunku do spółki z ograniczoną odpowiedzialnością przechodzą na podstawie art. 509 § 2 k.c. na nabywcę wierzytelności także związane z tą wierzytelnością roszczenia odszkodowawcze przeciwko członkom zarządu spółki przewidziane w art. 299 § 1 k.s.h. (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2006 r., V CSK 319/06, Glosa 2007, nr 4, s. 12, z dnia 30 września 2008 r., III CSK 12/08 oraz z dnia 12 kwietnia 2012 r., II CSK 390/11, nie publ.)”. Dochodzenie roszczeń odszkodowawczych na podstawie art. 299 § 1 k.s.h. nie wymaga legitymowania się przez nabywcę wierzytelności klauzulą wykonalności nadaną na jego rzecz w trybie art. 788 § 1 k.p.c., gdy zbywca dysponował klauzulą wykonalności stwierdzającą, że wierzytelność mu przysługuje i nadaje się do egzekucji.

Problem rozważny przez Sąd Najwyższy w powołanym orzeczeniu dotyczył tytułu egzekucyjnego w postaci nakazu zapłaty, a nie bankowego tytułu egzekucyjnego, co eksponuje skarżący, ale trzeba podkreślić, że pomimo uznania przepisów będących podstawą do wydawania bankowych tytułów egzekucyjnych

wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 14 kwietnia 2015 r., P 45/12 za niezgodne z Konstytucją, art. 97 prawa bankowego został uchylony nie na skutek wejścia w życie tego orzeczenia, lecz przez art. 1 pkt 4 ustawy z 25 września 2015 r. (Dz.U. 2015, poz. 1854), zmieniającej prawo bankowe z dniem 27 listopada 2015 r., a w świetle art. 11 ust. 3 tej ustawy bankowy tytuł egzekucyjny, któremu nadano klauzulę wykonalności na podstawie przepisów dotychczasowych, zachowuje moc tytułu wykonawczego także po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Z ustaleń poczynionych w sprawie wynika, że wierzytelność spółki, której członkiem zarządu był pozwany w stosunku do banku była niesporna, a w toku postępowania w niniejszej sprawie pozwany nie podważył ustaleń o dokonaniu skutecznego przelewu wierzytelności stwierdzonej bankowym tytułem egzekucyjnym.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwany powoływał się też na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), mającą wynikać z naruszenia przez Sądy art. 299 k.s.h. i art. 509 § 2 w zw. z art. 96-98 prawa bankowego, których upatrywał w tych samych okolicznościach, w związku z którymi sformułował pytanie mające stanowić istotne zagadnienie prawne. Już ta niekonsekwencja w argumentacji wystarcza do stwierdzenia, że skarga kasacyjna pozwanego nie może być uzasadniona w sposób oczywisty, co musiałoby się wiązać z ewidentnym i widocznym na pierwszy rzut oka naruszeniem przepisów, które nie poddają się różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 24 stycznia 2011 r., IV CSK 485/10, nieopubl. oraz z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono jak w postanowieniu.

jw

ał